

[Mogens Fog.]

rigspolitik og vort forsvar? Vil den kunne standse en fremmed magts infiltration af vor presse, radio og hele vort åndsliv? Vil den ramme enhver, som i ord og handling bidrager til at berøve os vor selvstændighed i en sådan grad, at vi endog kan blive tvunget ud i en krig, som vort land og vort folk intet ønske har om og ingen interesse har i?

Efter lovens ordlyd skulle dette være tilfældet. I § 99 siges det med rene ord, at den, som virker for, at den danske stats bestemmelsesfrihed ved udenlandsk bistand krænkes, straffes med fængsel indtil på livstid, ja, eventuelt dødsstraf. Ifølge § 108 er det forbudt at videregive til fremmed magt enhver oplysning, som det er i dansk stats- og samfundsinteresse at holde hemmelig. Ifølge § 109 er det strafbart overhovedet at foretage sig noget, hvorved fremmed efterretningstjeneste sættes i stand til at virke indenfor Danmarks grænser. § 110 fastsætter straf for at videregive oplysninger om statens hemmelige underhandlinger eller om betydelige økonomiske samfundsinteresser. § 110 gør det strafbart at overtræde bestemmelser til beskyttelse af vore forsvars- og neutralitetsforanstaltninger.

Med andre ord, efter forslaget ordlyd vil loven være fuldt anvendelig overfor de forhold, der her er tale om. Skulle disse, og vel også andre bestemmelser, håndhæves efter lovens ord, ville det betyde, at hele grundlaget for vor deltagelse i Marshallplanen og i Atlantpagten faldt bort. Enhver ved, hvorledes det, efter at disse pagter er indgået, står til med Danmarks selvbestemmelsesret, med fremmede magters indseende i vort økonomiske liv, vort forsvar o. s. v., enhver ved, at vi med de sidste skridt, der er foretaget, har afgivet en betydelig del af vor selvbestemmelsesret og har fået en vidtgående kontrol fra fremmed magts side over vort økonomiske liv og over vor hele udenrigspolitik og vort forsvar. Men enhver ved også, at denne lov ikke tager sigte på og ikke vil blive brugt overfor de personer, som medvirker til hele denne politik, som medvirker til, at vi i dag står i det, som vi gør.

Man vil undskyldte sig med, at alt dette ikke strider mod danske stats- og samfundsinteresser, ikke drejer sig om statens hemmelige forhold og ikke sætter vort forsvars- og neutralitetsberedskab i fare. Jeg skal undlade ved denne lejlighed at gå ind på en diskussion om, hvorvidt disse undskyldninger har bund i virkeligheden eller ej, men nøjes med at fastslå, at en lov i forslagets form til enhver tid vil være et våben

i hænderne på de øjeblikkeligt styrende, et våben, som de vilkårligt kan bruge, når, i hvilken udstrækning og mod hvem de ønsker.

Til dette formål er den foreslåede lov vel egnet i kraft af sin udformning. Dens afgrænsning og dens definitioner er så vage og udflydende, at den ikke giver nogen virkelig rettesnor for befolkningen. Man vil svare, at det må være domstolene, som afgør, hvor stort eller hvor begrænset det straffbares område er. Man får tilgive mig, at dette ikke virker betryggende på mig, og jeg tror, jeg her har en betydelig del af befolkningen bag mig. Når man har fulgt retsopgøret efter besættelsen og set, hvor tilfældigt retsafgørelserne har formet sig, og navnlig i hvor høj grad de har været underkastet skiftende sindsstemninger i det officielle Danmark og skiftende konjunkturer, ja, så har man fået et grundskud i sin tillid til domstolenes både dømmekraft og uafhængighed.

Hvis loven skal gennemføres — og det ser jo ud til at være meningen —, må man derfor kræve, at dens bestemmelser affattes på en langt klarere måde, så muligheden for vilkårlighed begrænses. Når det er påstået, at efter denne lov ved befolkningen, hvad den har at rette sig efter, er denne påstand ikke rigtig. Tværtimod at skabe klarhed skaber loven usikkerhed.

Dette gælder ikke mindst to fundamentale forhold, som gang på gang lægges til grund for afgørelsen af, om noget er strafbart eller ikke. For det første tales der stadig om begrebet „truende udsigt til krig eller besættelse“. Hvornår indtræder denne tilstand? Kan befolkningen vente at blive underrettet om, når den er indtrådt? Kan man tænke sig, at det skal overlades til en dommer eller til en domstol at afgøre, om landet befinder sig i en sådan tilstand af truende udsigt til krig eller besættelse? Efter mit skøn må det være regeringens ansvar at slå dette fast, og en forudsætning for, at loven skal yde blot nogen retsbeskyttelse, er det, at regeringen klart, offentligt konstaterer, at nu, fra denne stund, truer krig eller besættelse. Og lad os så forøvrigt i dag få et utvetydigt og autoritativt svar på spørgsmålet: Befinder Danmark sig for øjeblikket i en sådan tilstand, befinder Danmark sig for øjeblikket i en tilstand af truende krig eller besættelse? Efter de hektiske krigsforberedelser, vi har for øje i Danmark i disse tider, er det nærliggende at stille dette spørgsmål.

Men dernæst opererer man med begrebet „fjenden“ og „fjendtlig“. Også her må man kræve en åben tilkendegivelse af, hvem